

Arrest

nr. 318 367 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van resp. 8 en 9 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker P.R. en diens echtgenote en thans verzoekster P.C.-, die verklaren afkomstig te zijn uit Moldavië en Rom van origine, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 juli 2024 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit

Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hen.

In de bestreden beslissingen wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekers verklaren Moldavië te hebben verlaten omwille van het feit dat Roma minderheid in Moldavië wordt gediscrimineerd en dat het moeilijk is als Roma werk te vinden. Daarnaast verklaren zij de oorlog in Oekraïne te vrezen en wijzen erop dat het huidige conflict in Oekraïne zich zou kunnen uitbreiden naar het Moldavische grondgebied. Tevens halen verzoekers de medische toestand van verzoeker P.R. aan stellende dat de gepaste behandeling in Moldavië te duur is.

3. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch brengen zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

3.1. In het verzoekschrift wordt uitsluitend verwezen naar de problemen van de Roma minderheid in Moldavië. Verzoekers betogen dat de verwerende partij hun situatie minimaliseert en vrijwel geen rekening houdt met hun profiel van leden van de Roma gemeenschap. Zij citeren uit en verwijzen naar verschillende rapporten over de discriminatie van de Roma minderheid in Moldavië.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook in de bestreden beslissingen wordt erkend dat heel wat Roma zich in Moldavië zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (COI Focus. Moldavië, algemene situatie van 22 februari 2024). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

Verzoekers klagen aan dat Roma's in Moldavië gediscrimineerd worden op alle vlakken van het maatschappelijk leven, citeren uit verschillende rapporten hieromtrent, maar laten na om concrete, op hun persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Moldavië omwille van hun Roma afkomst zullen worden geviséerd of vervolgd. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Moldavië voor Roma en het loutere feit dat zij Roma zijn om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijven.

In tegenstelling tot hun betoog in het verzoekschrift dat er geen werk is voor Roma's in Moldavië verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij bij zijn laatste verblijf in Moldavië echter gewerkt had op de velden en in de bouw (NPO verzoeker, p.6). Ook verzoekster verklaarde tijdens haar laatste verblijf in Moldavië op de velden gewerkt te hebben (NPO verzoekster, p.6). Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij op een systematische wijze geen toegang zouden hebben gehad tot werk omwille van hun Roma afkomst.

Bovendien, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma (COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024). Op grond van de beschikbare landeninformatie kan geenszins afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich

een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen.

Voorts merkt de Raad in dat verband op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekers brengen derhalve geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd door hun Roma afkomst, of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Door enkel te citeren uit verschillende verslagen over de algemene situatie van Roma minderheden in Moldavië, zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, blijven verzoeker daartoe in gebreke.

3.2. Los van de aangehaalde problemen van de Roma-minderheid in Moldavië stelt de Raad vast dat verzoekers nooit hebben geprobeerd om eender welke manier hun situatie aan te klagen in hun thuisland. Voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoekers niet hebben gedaan. Het staat immers vast dat verzoekers voor hun aangehaalde problemen, met name gediscrimineerd te zijn geweest omwille van hun Roma afkomst, nooit geprobeerd hebben om een klacht in te dienen bij de politie waardoor zij niet kunnen aantonen dat de Moldavische autoriteiten niet bereid en/of niet in staat zouden zijn om hen bescherming te bieden. Een vrees voor vervolging omwille van de aangehaalde problemen kan bijgevolg niet worden aangenomen. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn, wat hier niet het geval is.

Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoekers tonen op generlei wijze aan dat het hen in Moldavië in geval van eventuele problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekers hebben geenszins alle redelijkerwijze van hen te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de Moldavische autoriteiten benut, laat staan uitgeput.

3.3. Wat betreft de medische problemen van verzoeker, wat overigens thans niet wordt ontkend, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op goede gronden dat de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Immers blijkt op basis van de elementen in het administratief dossier niet dat de Moldavische autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen op basis van zijn Roma afkomst.

4. Dat verzoekers in het kader van hun drie verzoeken om internationale bescherming in andere EU-lidstaten, meer bepaald Duitsland, Nederland en Frankrijk, in de periode 2018-2021, telkens negatieve beslissingen ontvingen, vormt eveneens een ernstige negatieve indicatie voor hun vrees en beweerde nood aan internationale bescherming.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Moldavië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Russisch.

VzP'n benadrukken hun profiel als Roma, die effectief gediscrimineerd en aangevallen worden en hiervoor verwijzen ze naar de bijgevoegde informatie aan hun verzoekschrift. Bovendien is er een medisch probleem waardoor een schending dreigt van art. 3 EVRM. Hun kindje is het hier intussen gewoon, verzoeker werkt en krijgt de nodige medische zorgen. Daar werd hun kindje gepest op school, hier is het veilig, ze hebben er geen plaats om te wonen en al hun financiële middelen dienden om de medische behandeling te betalen. Dit was onhoudbaar."

5. Verzoekers' voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die ze al eerder aanhaalden en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd geantwoord in de hoger geciteerde beschikking van 24 september 2024.

Waar verzoekende partijen wederom aanhalen dat zij door hun Roma-afkomst effectief gediscrimineerd en aangevallen worden in Moldavië en dat hun kindje gepest werd op school blijven zij opnieuw in gebreke om concrete, op hun persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Moldavië omwille van hun Roma-afkomst zullen worden geviséerd of vervolgd. De Raad herhaalt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Moldavië voor Roma en het loutere feit dat zij Roma zijn niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers in gebreke blijven.

Verzoekers' betoog dat hun kindje het hier intussen gewoon is, dat verzoeker werkt en de nodige medische zorgen krijgt, is terzake niet relevant aangezien dergelijke elementen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren.

Waar verzoekende partijen opnieuw verzoekers medische problemen aanvoeren herneemt de Raad volgende gronden van hoger geciteerde beschikking: *"Wat betreft de medische problemen van verzoeker, wat overigens thans niet wordt ontkend, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op goede gronden dat de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Immers blijkt op basis van de elementen in het administratief dossier niet dat de Moldavische autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen op basis van zijn Roma afkomst"*.

De verzoekende partijen voegen geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de voornoemde vaststellingen, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

De Raad besluit dat de verzoekende partijen zich grotendeels beperken tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij tevens kritiek uiten en eerdere aangehaalde elementen herhalen. Met hun betoog gaan zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slagen ze er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 september 2024 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Moldavië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS